

ואע"פ שאנו נוקטים כר' יהודה ששבט נקרא 'קהל' לענין חיוב של כל שבט ושבט, מ"מ אין דינו כ'קהל' לענין תחילת החיוב, לחייב שבט אחד, אלא צריך עשיית רוב הקהל כפשוטו, אלא שנתרבה שכל שבט ושבט מביא (עפ"י חזו"א יד, כא. וע"ש עוד בסק"ד).

'תנו רבנן ידעו שהורו וטעו מה הורו יכול יהו חייבין, ת"ל... – וחייב כל יחיד ויחיד להביא כשבה ושעירה (רמב"ם – שגגות יד, ד). וזה כדעת הסובר [כמו שפסק הרמב"ם להלכה] יחיד שעשה בהוראת ב"ד חייב. ולמאן דאמר פטור – אין חיוב קרבן ליחיד.

ואף על פי שכבר נתבאר על פי פסקי הרמב"ם שאין תורת קרבן יחיד בציבור שחטאו בהוראה, שונה כאן שנתמעט מעיקרא בפרשת חיוב פר, כל שלא נודעה החטאת, הלכך הרי זה כציבור שחטא שלא בהוראה, שמביא כל יחיד ויחיד קרבנו (ע' בהדושי הגר"ח הלוי הל' שגגות).

ומבואר בתורא"ש שהוא הדין כאשר יש ספק בחטא; האם חטאו בהוראה זו או באחרת, כגון שהורו שחלב הקיבה מותר ואכלו הציבור חלב ולא נודע איזה חלב אכלו – מביאים הציבור אשם תלוי. וכוונתו אפילו אחר שב"ד חזרו בהן, שיש ספק אם חייבים פר או חטאת יחיד – מביא כל יחיד ויחיד אשם תלוי, משום ספק חיוב חטאת יחיד.

אך נראה שזהו רק למ"ד יחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור, אבל למאן דמחייב, גם באופן זה יהא היחיד חייב חטאת, שהרי יש כאן אכילת חלב ודאית. והרי כאן אין מביאים ב"ד את הפר, מפני חסרון ידיעת החטא, ממילא חייבים חטאת יחיד (עפ"י חזו"א יד, כב).

'תלמוד לומר ונודעה החטאת ולא שידעו החוטאין' – הרמב"ם (יד, ד ובלח"מ) מפרש [דלא כפרש"י] 'לא שידעו החוטאין', שאם החוטאים מודיעים לבית דין ואומרים להם, בכך וכך הוריתם לנו – אין מביאים פר, מאחר ובית דין עצמם אינם יודעים הדבר.

(ע"ב) זיעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני החצר החדשה – מאי חדשה אמר ר' יוחנן: שחידשו דברים ואמרו טבול-יום אל יכנס במחנה לוויה' – 'פירש מו"ר הרב מפוניבז' זצ"ל דלא הוסיפו איסור על הטבול-יום, אלא חידשו תוספת קדושה בחצר [- 'החצר החדשה'], וממילא נאסר הטבול יום' (מהגר"א נבנצל שליט"א).
ויש מי שפירש 'חצר החדשה' ממש, שבנה חצר חדשה שלא נתקדשה בקדושת מחנה לוויה, לצורך טבולי יום – מאחר וגזר שלא ייכנסו למחנה לוויה (עפ"י משך חכמה נשא ה, ב).

לפני החצר החדשה' גימטריא: טבול יום אל יכנס במחנה של לויים (זכרון יוסף, מובא בגה"ש לרעק"א).

'יכול [תהא] נאכלת חטאת ללויים' – צ"ל 'חטאת הלויים' (ב"ה; באר שבע; ר"ב רנשבורג; גליונות קה"י. ומקרא זה מדבר בקרבנות הלויים ביום לקיחתם לשרת בקדש).

דף ו

'אי נמי דחטאו שבעה שבטים, ושאר נינהו בגרירה' – לפי מה שהסקנו לעיל, גם שבט אחד שחטא בהוראת ב"ד הגדול, שאר השבטים נגררים על ידו ומביאים. ומכאן ראייה שלענין זה אין נוקטים להלכה